

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 123.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789658624/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

der at erfare, at han, da han modtog hendes Ja, efter forudgaaende modsigelse. Overveelse begrændede sin Lykke saa nær, at han nøiedes med at trykke et Kys paa hendes Haand, og derpaa at føre hende, der i hiin Time villielos lod sig lede som et Barn, ind i det andet Værelse, for at modtage den moderlige Velsignelse. Samme Dag indtraf Faderens Afreise, og Huset blev saa forstyrret, at han ikke et Øieblik var ene med sin Elskede. Den næste Dag begyndte allerede Visitterne; og den korte Tid, de opholdt dem hjemme, var aldeles optagen med de nødvendige Referater af, hvor de havde været, hvem de havde truffet, hvad de havde faaet &c. Saaledes gik mange Dage. Hr. Jespersen var bestandig lykkelig, det tvivlede han intet Øieblik om; han vidste at sætte Priis paa at gaae med sin Kjereste under Armen, at sige Du til hende og at tage hendes Haand, som hun engang imellem ogsaa overlod ham. Tillige tiltalte hendes stille og alvorlige Væsen ham i en utrolig Grad, og glædede ham usigeligt, da han deri saa bekræftet, hvad han saa ofte havde læst, at Livets Alvor først gaaer op for den unge Pige paa hendes Forlovelsesdag. Imidlertid manglede der ham dog Noget, og med hver Dag blev denne Mangel ham mere følelig.

Ja, det er meget underholdende at tale Æsthetik, saare behageligt at fordybe sig i kritiske Undersøgelser om Moralen, og overmaade kildrende at producere sig paa Dydens slappe Linie; men alt dette kan man gjøre uden at være forlovet; alt dette er egentlig ikke Pointet i Forlovelsen, ja reent ud sagt, det er slet ikke derfor, at man forlover sig. Vi vide jo alle, selv i den mindste Classe i Pigeinstitutterne kan man det udenad, at der er en Hemmelighed, der forener de Forlovede til et stort Laug, en Hemmelighed, som ogsaa gjerne kunde kaldes en Offentlighed, der indvier dem og stadig recreerer dem, ligesom de morsomme Talemaader muntre Frimurerne, for at de ikke skulle blive kjede af Legen og mælde sig ud.

Vor Ven Cancellisten var endnu ikke indviet i Lauget.

Vi ville saaledes kunne forstaae, at det ikke var uden en hemmelig Ærgrelse, at han hørte sin Fader, ved dennes Tilbagekomst en Maanedes Tid efter, i lystig Skjemt bebreide Emilie, at hun ikke fløi ham om Halsen og kyssede ham, som det sig en brav Svigerdatter egner og anstaaer; men dog godmodig selv undskyldte hende med, at hun maaskee var bleven kjed af det Kysseri, hvad der vilde være ret vel, da det langtfra var noget opbyggeligt Syn at være Vidne til. Cancellisten turde af Forlegenhed neppe see til Emilie, der skjulte sin Forvir-

ring, ved at opføre sig som en brav Svigerdatter, og saaledes, at hendes Forlovede ikke var langt fra at ønske, at han havde været sin egen Fader. Og ligesom om Skjæbnen ret den Dag fandt sin Fornøielse i at plage ham, saa hændte det sig, at Candidaten med Kjæreste netop kom, da hans Fader tog Afsked, for som han forklarede, at træffe en Mand, med hvem han havde en vigtig Forretning. Dette Møde, som han faa Dage tidligere vilde have lykønsket sig til, var ham nu utilpas; og det var langt fra med sin tidligere Kamplyst, at han indlod sig paa en Dissertation om de tidligste Spor af de skandinaviske Sympathier. Han manglede aldeles Ord, og det var med uhyre Anstrængelse at han kunde formaae sine Tanker til at bevæge sig udenfor den Cirkel, hvori de til hans Pine havde dreiet sig i den sidste Tid. Candidaten derimod havde aldrig været mere veltalende; han pauserede kun for at give Cancellisten Tid til at forplumre sig, og imedens styrkede han Kræfterne til nye Seire, ved at kysse sin Kjæreste. Og da han tilsidst, i sin Begeistring over nogle paa Færøerne fundne Sympathier, udraabte: Er det ikke ganske, som om Nationerne nu vare vaagnede til deres første Kjærlighed? Disse beslægtede Røster, som tilraabe hinanden fra Kyst til Kyst, er det ikke ganske som de Forlovede, der aldrig kunne kjedes, ved at sige til hinanden: jeg elsker Dig? ganske som de Kjærligheds Kys, de Elskende aldrig kunne trættes ved at give og modtage? da tabte vor Ven ganske sit Mod; det var som om Jorden svandt under hans Fødder, og han erklærede sig for overvunden, imedens han i sit Hjerte bandede Nationalitet, Moral og Fru Flygare, men især den bly Qvindelighed.